

Open Deur Dienst Kantens, 20 mei 2012, 19.00 uur

Liturgie

1. Welkom
2. Zingen: Ps. 96:1,2,6: Zingt een nieuw lied voor God de Here
3. Votum en zegengroet
4. Zingen: Ps. 72:1,2,6: O God, wil aan de koning schenken
5. Gebed
6. Lezen: Johannes 14:1-22; Handelingen 1:12-14
7. Zingen: Opw. 71: Jezus leeft in eeuwigheid (= Gez. 111)
8. Tekst: Lucas 24:52,53; Handelingen 1:14
9. Preek
10. Zingen: Lb. 234:1,2: Al heeft Hij ons verlaten
11. Geloofsbelijdenis
12. Zingen:
 - a. Gez. 38: Zoek eerst het koninkrijk van God
 - b. Opw. 334: Heer, uw licht en uw liefde schijnen
 - c. Gez. 165: Machtig God, sterke rots
13. Gebed
14. Collecte
15. Zingen: Lb. 477:1,2: Geest van hierboven, leer ons geloven
16. Zegen

Thema van de dienst:

'Intussen.....'

Of wel:

Wat doe je, als je 'Lief' lang op reis is in een andere wereld?

En hoe zit dat met Jezus' leerlingen toen en nu?

Liturgie Baflo:

Schriftlezing: Johannes 14:1-22; Handelingen 1:12-14

Tekst: Lucas 24:52,53 en Handelingen 1:14

Ps. 96:1,2,6

Ps. 72:1,2,6

Gez. 111

Lb. 234:1,2

Lb. 477:1,2

Preek over Lucas 24:52,53 en Handelingen 1:14

Thema: Intussen.....

Beste mensen, broeders en zusters,

1. Buiten het land

Wat doe je als je 'lief' voor langere tijd op reis is naar een andere wereld? Hij moest daar heen voor studie of voor werk. En het moment van zijn terugkeer weet jij niet. Hij kon en wilde het je voor zijn vertrek niet vertellen.

En jij hebt niet de mogelijkheid om je 'lief' achterna te reizen of om hem tussentijds te bezoeken. En hij komt ook niet een weekje terug voor verlof of vakantie.

Wat doe je dan? En hoe voel je je dan?

Je kunt bellen, maar dat is duur naar het andere eind van de wereld. Je kunt sms-en, mailen, skype – dan zie je zijn gezicht tenminste via de webcam. Je houdt zijn berichten op Facebook in de gaten. En zijn weblog.

We hebben vandaag een heel scala aan mogelijkheden om contact te houden over grote afstand. Die sociale media gebruik je volop in zo'n situatie van gescheidenheid: Jij hier, hij daar in die andere wereld.

Dus, je houdt contact en je wacht op zijn terugkeer.

En intussen studeer je door, werk je door, leef je door in jouw wereld, die hij ook heel goed kent. Misschien ben je de dagen aan het aftellen, maar hoever je met het aftellen bent, weet je ook niet.....

Intussen zeg je tegen iedereen, die het maar horen wil, hoe lief hij is, hoe stoer, wat een kanjer en hoeveel jullie van elkaar houden.

Zo zou jij het misschien doen in zo'n situatie. Of heb ik dat mis? Ik heb het zelf namelijk nooit meegemaakt. Ik spreek niet uit eigen ervaring.

Wat doe je als je 'lief' voor langere tijd op reis is naar een andere wereld? Wat doe je? Ik gaf wat mogelijkheden aan. Allemaal vrij actief dus.

Maar ik noemde net ook nog een andere vraag: Hoe voel je je dan?

Dikke kans, dat je je in zo'n situatie van 'ver weg zijn van elkaar' niet altijd blij en optimistisch voelt. Geregeld is het gewoon balen, omdat je elkaar niet ziet en niet even kunt vasthouden. Of het is huilen op momenten dat het jou even niet mee zit. Niet publiek, maar in de stilte van je eigen binnenkamer. 'Was hij nu maar even hier,' denk je, verlang je. 'Dan kon hij me even helpen, opbeuren en moed in spreken.

Maar op andere momenten denk je er eigenlijk niet zoveel aan. Dat kan ook. Je hebt het druk met jouw dingen en je geniet van het leven.....

Ik vermoed dat dit wel herkenbaar is voor u, ook al heb je zelf nooit in een dergelijke situatie gezeten. Je kunt het je wel voorstellen, toch?!

Als die 'hij' uit dit voorbeeld nu eens Jezus is.....

Wat doe jij dan? Hoe voel jij je dan?

Daarom nu een soortgelijke vraag voor een situatie van bijna tweeduizend jaar terug. Bij de leerlingen van Jezus Christus.

Wat doen Jezus' leerlingen – mannen en vrouwen – nu hun 'Lief' (= hun geliefde Meester) op reis gegaan is naar een andere wereld en voor onbekende tijd wegblijft in die andere wereld, die hemel heet?

Ook zij kunnen hem nu niet achterna reizen. En ook komt hij niet even tussentijds terug voor verlof of vakantie. Hij kon en wilde ook niet zeggen, wanneer hij terug zal komen.

Wat doen deze leerlingen? En hoe voelen zij zich? Die eerste dagen na Jezus' vertrek en op de langere duur, nu onze Heer al zo lang hier niet meer is?

Een antwoord op die vraag zoeken en vinden we in de bijbelstukjes die we vanmorgen / vanavond hebben gelezen. Wat Lucas schrijft over de houding en de activiteit van deze leerlingen.

Kort gezegd alvast: vreugdevol samenkomen, God loven, vurig en volhardend bidden en wachten op de Heilige Geest, Jezus' plaatsvervanger.

Deze elementen probeer ik in het vervolg van de preek uit te werken en ook te betrekken op onze eigen situatie als mensen en als leerlingen van Jezus in 2012.

2. Bijzondere tien dagen

De zondag tussen Hemelvaartsdag en Pinksteren is op een bepaalde manier een bijzondere zondag. In wat we noemen 'het kerkelijke jaar' weerspiegelt zij de tien dagen tussen hemelvaart en pinksteren.

Deze zondag wordt ook wel 'Wezenzondag' genoemd. Naar de woorden van de Heer Jezus tot zijn leerlingen in Johannes 14:18:

"Ik laat jullie niet als wezen achter, ik kom bij jullie terug."

Hoor ik dat goed? "Ik laat jullie niet als wezen achter....." zegt Jezus. De leerlingen hoeven zich dan ook niet verlaten en verweesd te voelen, wanneer Jezus naar zijn Vader vertrokken is.

Maar de dagen tussen hemelvaart en pinksteren zijn wel tien bijzondere dagen voor de groep van Jezus' leerlingen. Zonder meer.

Want Jezus is wel al opgenomen naar de hemel, maar de Heilige Geest nog niet neergedaald uit de hemel op de gemeente. Echt een soort 'tussentijd' dus.

En intussen.....

Laten de apostelen en de andere leerlingen een stukje verlegenheid zien? Zoeken ze elkaar op, teleurgesteld en balend? Kruipen ze bij elkaar met een houding van: 'O wat zijn wij toch zielig en verdrietig?'

Dat komen we in Lucas' verhaal niet tegen. Onwennigheid valt ook wel mee, denk ik. Want de leerlingen maken al veertig dagen mee, dat Jezus aan hen verschijnt, tot hen spreekt en dan weer verdwijnt, door niets of niemand tegen gehouden. Jezus is die veertig dagen niet constant en lijfelijk bij hen, zoals hij dat wel was voor zijn dood en opstanding.

Lucas vertelt in de laatste verzen van zijn eerste boek:

"Ze brachten hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem, waar ze voortdurend in de tempel waren en God loofden." (Luc. 24:52,53)

Wonderlijk gedrag eigenlijk van de leerlingen! Ze brengen hun Heer hulde en gaan laaiend enthousiast terug naar Jeruzalem, superblij. En ze loven en prijzen God elke dag in de tempel.

Niks balen dus! Niks verdriet om een vertrokken geliefde! Maar grote vreugde. Misschien kunnen wij dat moeilijk plaatsen, maar het is wel zo. Een voorbeeld voor ons? Voor jou, in jouw situatie?

In de tempel in Jeruzalem heeft de grotere groep leerlingen en volgelingen van Jezus kennelijk een hoekje of een ruimte om bij elkaar te komen. Misschien is het wel dezelfde plek in de zogenoemde zuilengang van Salomo, waar Jezus de laatste dagen van zijn leven ook de mensen had toegesproken.

En de tempel is de plaats van de dagelijkse eredienst voor God. Daar wordt God geloofd en geprezen. En dat laten de leerlingen nu niet achterwege. Integendeel, ze intensiveren hun lof voor God.

Hoe kan dat? En vanwaar die vreugde vanaf de dag van de hemelvaart?

Wel, de leerlingen hebben de woorden, de belofte en de zegen van hun Heer gekregen.

Het laatste dat ze van Jezus zagen, voordat hij Gods wolk binnenging, waren zijn zegenende handen, die hij over hen uitgestrekt hield. Met de handen zegenend opgeheven, als een hogepriester, werd Jezus opgenomen in de hemel.

Dat gaf en geeft Jezus' leerlingen een geweldige boost van vreugde. Hun Meester is vertrokken, maar toch ook weer niet. Hij zei immers:

"En houd dit voor ogen: ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld." (Mat. 28:20)

Die belofte geldt om te beginnen voor die eerste tien dagen. En zij is voor de leerlingen meer dan 'leven met een verse herinnering'.

De leerlingen zijn die dagen voortdurend in de tempel om God te loven. Maar ze komen ook geregeld bij elkaar op hun vertrouwde ontmoetingsplaats. Ook dat vertelt Lucas, maar nu in Handelingen 1:13:

"Toen ze in de stad waren aangekomen, gingen ze naar het bovenvertrek waar ze verblijf hielden:..."

Misschien was dat wel hetzelfde bovenvertrek, waar Jezus met de twaalf het pesachmaal had gegeten en waar hij bij die gelegenheid het avondmaal had ingesteld. Zou heel goed kunnen.

Lucas noemt dan nog eens de namen van de elf apostelen. Maar er is een grotere groep mensen om hen heen. Waaronder vrouwen en ook Jezus' moeder Maria en zijn broers. Vrouwen nemen duidelijk een volwaardige plaats in binnen die eerste gemeente van Jezus.

Van hen allemaal – van de hele groep dus, mannen en vrouwen – wordt gezegd:

"Vurig en eensgezind wijdden ze zich aan het gebed,..."

Dat betekent: ze bleven van hun kant heel intensief en volhardend contact houden met hun Heer en met God. Loven en bidden dus.

Ze zeggen vrijuit en vrijmoedig tegen God hoe blij ze zijn met hun Heer in de hemel. En ze vragen hun Heer tegelijk om zijn hulp en bijstand. En of hij hen wil leiden en vasthouden deze dagen en in de toekomst.

Het intense gebed van de gemeente van Jezus' leerlingen zal in die tien dagen ook gegaan zijn over de vervulling van de belofte over de uitstorting van de Heilige Geest.

Jezus had zijn leerlingen voor zijn sterven al bemoedigd door over hun bidden te zeggen:

"En wat jullie dan in mijn naam vragen, dat zal ik doen, zodat door de Zoon de grootheid van de Vader zichtbaar wordt. Wanneer je iets in mijn naam vraagt, zal ik het doen." (Joh. 14:13,14)

Zulk bidden brengen de leerlingen in praktijk vanaf het moment dat Jezus is opgenomen in de hemel.

En intussen wacht de gemeente van Jezus in die dagen op de uitstorting van de Heilige Geest. En ze zijn zich ook aan het voorbereiden op de taak die Jezus hun gegeven heeft: Getuige zijn van hem van Jeruzalem tot de einden van de aarde. En heel praktisch zorgen ze ook voor aanvulling van het twaalfstal apostelen. Waarbij ze de beslissende keus aan de Heer zelf laten.

Ze zitten dus niet met de armen over elkaar. Ook niet geestelijk gezien. Ze blijven bepaald niet steken in een passieve houding van zelfbeklag.

3. En wij...

Intussen...

Wat doe je, als je 'Lief' lang op reis is in een andere wereld? Hoe zit dat met ons, Jezus' leerlingen nu? Hoe zit dat met jou, gast of gemeentelid?

Hemelvaartsdag is geweest. Pinksteren komt er aan. Pinksteren als christelijke feestdagen althans.

Pinksteren als het moment van de uitstorting van de Heilige Geest over de gemeente van Jezus Christus is al geweest. De tien dagen van de apostelen en de vrouwen zijn allang voorbij. Terwijl ze zeker ook hun waarde houden voor de kerk van alle tijden.

Op de flyer en in de advertentie voor deze Open Deur Dienst stond het zo:

'Hemelvaartsdag: Jezus ging naar de hemel.....'

INTUSSEN

*is het Pinksteren geweest
en wachten wij nu al zo lang.....!'*

Is het niet heel teleurstellend voor de gemeente van Jezus' leerlingen, dat het zo lang duurt? Raken we niet behoorlijk verlegen met de situatie?

Of zijn we er aan gewend geraakt dat onze Heer in de hemel is? En doen we intussen gewoon ons eigen ding?

Vorige week stond in de krant, dat behoorlijk wat christenen zich verlegen voelen met Hemelvaartsdag. En kennelijk ook met de hemelvaart van Jezus zelf. Je kunt die boodschap toch niet meer verkopen bij de mensen, dat Jezus fysiek een oneindige reis door het heelal gemaakt zou hebben om in de hemel te komen? En men vraagt zich af of de wolk, die Jezus' wegnam uit de blik van zijn leerlingen, ook niet symbool staat voor de mist waarin Jezus verdwenen is? De Bijbel maakt duidelijk dat de leerlingen van Jezus ons tot voorbeeld mogen en moeten zijn. In hun vreugde, in hun prijzen van God, in hun volhardend gebed, in hun eensgezindheid, in hun verwachting van de vervulling van Gods belofte. In hun gelovige voorbereiding op hun taak in de wereld als getuigen van Jezus en als verkondigers van het evangelie van Gods koninkrijk. Volharden bij de woorden van de Meester, bij wat hij heeft gezegd en geleerd. Daar komt het ook voor eenentwintigste-eeuwse leerlingen van Jezus op aan. En op hopen, misschien wel tegen beter weten en tegen de ervaring in.

Oké, je kunt je wel eens verlegen en verlaten voelen, nu het zo lang duurt dat ons 'Lief', onze lieve Heer op reis en aan het werk is in die andere wereld. En misschien komt er een zekere gelatenheid over ons. Het is ook moeilijk om de gespannen verwachting vast te houden, als het zo lang duurt. En dus gaan we maar over tot de orde van de dag.....

Als je 'Lief' lang wegblijft, moet je het natuurlijk niet aanleggen met een andere. Je neemt geen andere liefje, omdat jouw Geliefde wegblijft en het toch niet ziet en meemaakt, wat jij uitspookt; denk je. Nu Jezus al zo lang in de hemel is, moet je als leerlingen of gemeente ook niet een eigen toko beginnen, misschien zogenaamd in de naam van Jezus. De eerste gemeente van Jezus was heel eensgezind, lezen we diverse keren op de eerste bladzijden van de Handelingen van de apostelen. Eensgezind in geloof, hoop en liefde; eensgezind in gebed en trouw aan het woord van de Heer. Intussen moet je ook niet beginnen je mededienaren te slaan of af te troeven. Dat kan ook gebeuren. Jezus heeft zijn leerlingen er nadrukkelijk voor gewaarschuwd, toen hij hen uitvoerig onderricht gaf voor de periode tot aan de dag en de komst van de Heer.

"Slecht is echter de dienaar die bij zichzelf zegt: Mijn heer blijft voorlopig nog weg, en die zijn mededienaren begint te slaan en het met dronkaards op een slempen zet. Dan zal de heer van die dienaar komen op een dag waarop hij het niet verwacht en op een tijdstip dat hij niet kent, en hij zal hem straffen met zijn zwaard en hem het lot van de huichelaars laten ondergaan; daar zal hij met hen jammeren en knarsetanden." (Mat. 24:48-51)

Het komt er voor ons op aan om trouw te zijn, te volharden en vast te houden aan de belofte van de Heer, dat hij zeker terug zal komen. Dat hebben de twee engelen op de dag van Jezus' opneming direct gezegd, als een boodschap van God uit de hemel. En ze herhaalden daarmee wat de Meester eerder zelf ook al had gezegd.

Er komt wis en zeker een moment, dat we achter Jezus aan zullen gaan, de heerlijkheid van de hemel binnen. Of beter, dat we hem tegemoet zullen gaan, om hem in te halen en te verwelkomen als Heer en als koning van hemel en aarde. En als bruidegom, die zijn bruid komt meenemen naar de bruiloft van het Lam.

En intussen? Hopen, verwachten, en contact blijven houden en vasthouden aan je 'Lief', onze Heer in de hemel. En gelukkig is de Heilige Geest er, de helper en trooster, die Jezus zelf gestuurd heeft.

En intussen studeer je door, werk je door, leef je door in jouw wereld, die jouw Heer ook heel goed kent.

Intussen mens zijn voor God en leerling blijven van Jezus en de hoop vasthouden. Want hij komt terug! Dat is zeker en vast.

Amen.